

Dokuzuncu Söz'de, anlatılan namazın manalarını, namazın içinde iken mi düşünmek gerekir; bu durumda huşu nasıl sağlanır?

Namazın en büyük erkânı; huşû ve huzurdur. Yani namazda iken, Allah'ın huzurunda olduğunun farkında olunma halidir. Diğer rükünler rükû ve secde gibi, bunlar bu mânaya yardım eden vasıtalar gibidir.

Bu konuda Üstadımızın şu ifadelerini nakletmek yeterli olacaktır:

“Teşehhüd ve Fatiha kelimelerinin geniş ve yüksek manaları kasdî değil, belki dolayısıyla meşguliyet ve huzura bir nevi gaflet veren tafsilâtı değil, belki mücmel ve kısa manaları gafleti dağıtır, ubudiyeti ve münacatı parlatır görüyorum. Namazın ve Fatiha ve teşehhüdün pek yüksek kıymetlerini tam gösterir. İkinci Kısımın âhîrinde "kasden meşgul olmamak"tan murad ise: O manaların tafsilâtıyla bizzât iştigal, bazan namazı unutturur, huzura belki dokunur. Yoksa dolayısıyla ve muhtasar bir tarzda büyük faidelerini hissediyorum.”(1)

(1) bk. [Sualar, On Beşinci Şua, Fatiha-i Şerife'nin Bir Muhtasar Hülasası, Haşiye.](#)